

Foto: Honza Čermák - Člověk a víra

Jsme pokrevní bratři

Hovořili jsme, vážení a milí kolegové, o tom, co pro nás znamená slavit a přijímat eucharistii. Pevně věřím a doufám, že je to pro vás ne-li každodenní, tedy alespoň co nejčastější událost, nabízelo by se říci „denní chleba“ – o který ostatně v modlitbě Otče náš prosíme.

Jak je to ale s krví Páně? Tu přijímá při každé mši jen kněz, eventuálně jáhen. Tu a tam se objeví zvyk podat pod obojí způsobou i ministrantům, ale ostatní lidé přijímají Kristovu krev jen při mimořádných příležitostech. Může se to stát například na svatbě, kdy přijímají pod obojí ženich s nevěstou. Doporučuje se to také nově pokřtěným či biřmovaným a jejich kmotrům. Rozhodně by měli přijímat tělo i krev Páně ti, kdo přijímají eucharistii poprvé, ať už jako děti nebo jako dospělí.

A co ostatní lidé? Zbývá už jen několik málo pravidelných šancí; patří mezi ně slavnosti přímo spojené s eucharistií, totiž Zelený čtvrtek a slavnost Těla a krve Páně. Jinak je to spíše vzácná událost.

Tu a tam se vynoří otázka, zdali to tak skutečně být mělo. Pán přece ustanovil eucharistii také slovy „vezměte a pijte z něho všichni“. A církve si je toho plně vědoma! Proto také v misále najdeme tato slova: „Svaté přijímání plněji vyjadřuje svou formu jako znamení, je-li podáváno pod obojí způsobou. Vysvítá totiž z něho jasněji, že je to znamení eucharistické hostiny, jasněji se vyjadřuje

Boží vůle stvrdit novou a věčnou smlouvu v Pánově krvi a lépe se naznačuje vztah mezi eucharistickou hostinou a eschatologickým pozváním do Otcova království.“

Myslím, že je žádoucí říci, že k přijímání pouze pod jednou způsobou – tedy pod způsobou chleba – nevedou žádné teologické důvody. Proč od podávání krve Páně všem lidem církve upustila, mělo příčiny rýze praktické. Jen těžko by se to dalo zajistit bezpečným a důstojným způsobem při každé mši svatě, zvláště účastní-li se jí velké zástupy lidí. Co třeba taková „půlnoční“, že?

Přesto se domnívám, že by bylo lepší hledat ani ne tolik důvody, proč to nejde, jako spíše způsoby, jak by to šlo. A v některých zemích – například v Irsku, které je často dáváno za příklad jako země s pevnými katolickými základy – tyto způsoby církve nachází. Věřme tedy, že k něčemu podobnému bude jednou moci dojít i u nás.

Budme tedy vděční za každou příležitost, kdy krev Páně přijímat při mši můžeme! Kdybychom zalistovali spisy světců z prvních křesťanských staletí, možná by nás překvapilo, jak vysoko Kristovu krev a její přijímání oceňují. Je to pochopitelné – vždyť už v textech Písma má krev svou důležitost.

Krví se potvrzovala každá důležitá smlouva. Ve starozákonních dobách to byla krev obětních zvířat – a vzpomeňme jen na krev velikonočního beránka, která chránila dveře Izraelitů v Egyptě! Nový zákon – Nová smlouva – pak nese, mohli bychom říci, pečeť Kristovy krve. Krev byla pro lid Starého zákona i pro Ježíšovy

současníky znamením života, ba dokonce „sídlem duše“. Proto zakazoval Mojžíšův zákon přijímat maso s krví – aby nebyli Izraelité sváděni k magickým praktikám, jaké se objevovaly u sousedních národů, ctitelů cizích bohů.

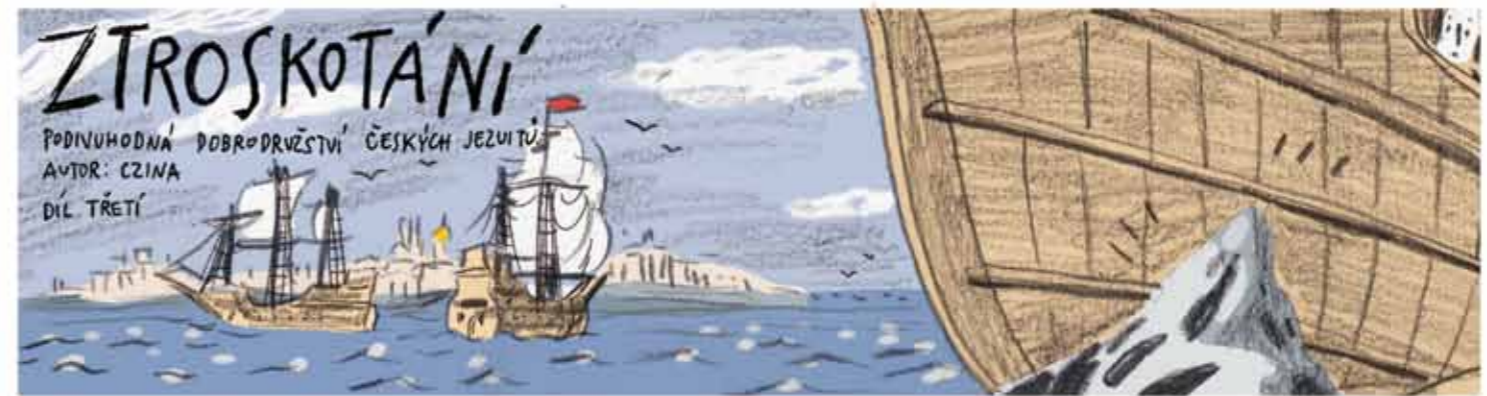
Prolitá krev volá k Hospodinu – to najdeme už na prvních stránkách Písma. A autor listu Židům z toho vychází, když nám připomíná: „Byli jste pokropeni krví, která mluví důrazněji než krev Ábelova.“ (Žid 12, 24) A jestliže, jak říkali staří Izraelité, „v krvi sídlí život“, budme si jisti, že v krvi Kristově se nám dostává život Kristův, život Božího Syna, život Zmrtvýchvstalého Pána.

Jistě si vzpomenete na romány Karla Maye o apačském náčelníku Vintnetouovi a jeho bílém bratru Old Shatterhandovi. Tito dva hrdinové si říkali „bratře“ – a byli si skutečně bližší než mnozí rodní sourozenci, tedy „pokrevní“ příbuzní. Na začátku jejich sbratření byl zvláštní obřad, kdy tito dva muži smísili svou krev.

Přesně to se ale děje, když přijímáme Kristovu krev! Nám dává Pán sebe samého, nám se vydává cele. S námi sdílí svou krev – jako bychom při přijímání eucharistie dostávali „Boží transfuzi“. A jak píše Písmo, „sourozenci mají krev a tělo společné“ (Žid 2, 14). Kristova krev, kterou jsme přijali, proudí v našich tepnách a žilách. Sám vtělený Bůh přichází k nám a oslovuje nás: „Bratře! Sestro!“

Kéž toto setkání můžeme zažívat co nejčastěji.

otec Zdeněk Drška

Galeona může plout po malých úsecích postupným spouštěním kotvy a přitahováním kotevního lana.

